



NUMMER 12

15. JUNI 1925

74. AARGANG

MISSIONEN AABNES I DANMARK.

En Mindedag.

Efter at have været Genstand for de bitreste Forfølgelser og tilsidst uddrevne fra deres Hjem; efter at have tilendebragt en lang og møjsommelig Vandring over Sletterne til Klippebjergenes Dale, havde de Sidste-Dages Hellige nedsat sig i, hvad der den Gang saå ud som en øde Ørken. »Dette er Ste-det«, havde deres Leder sagt, og der blev de og begyndte straks at dyrke Jorden, opføre Huse, grundlægge Byer og danne et ordnet Samfund.

Men de havde ikke glemt deres Brødre i Verden, ejheller deres store Pligt, som Gud havde paalagt sin Kirke i disse de sidste Dage, nemlig at forkynde dette Riges Evangelium til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Allerede to Aar efter deres Ankomst, og da deres Antal kun var godt 5000, medens alt Opbyggelses- og Kolonisationsarbejdet endnu var i sin Vorden, blev en Del af de ledende Brødre kaldet til at gaa ud i Verden og bringe Budskabet til fremmede Lande, hvor det endnu ikke havde været forkyndt.

Blandt disse Ældster, der saaledes ved Efteraarskonferen-

cen i 1849 blev kaldet, var fire Apostle, og den ene af disse var Erastus Snow, der tilligemed Peter O. Hansen blev kaldet til at bringe Evangeliet til Danmark.

Det er vanskeligt for os i vore Dage at forestille os, hvad en Rejse til Europa fra det fjerne Vesten betød for 75 Aar siden. De forlod deres Hjem den 19. Oktober, men først den 19. April 1850 var de alle samlede i Liverpool, England. Ældste Peter O. Hansen, der var dansk af Fødsel, men havde været en tyve Aar i Amerika og der modtaget Evangeliet, naaede først til København, idet han ankom den 11. Maj for at træffe de Forberedelser, som var ham muligt. Erastus Snow, George P. Dykes (der i England blev kaldet til at ledsage ham) og John E. Forsgren, der skulde til Sverige, forlod Hull den 11. Juni. Grunden til, at Ældsterne opholdt sig saa længe i England, var nærmest den, at de ved deres Ankomst var blottede for Midler, og da der var henved 30.000 Medlemmer af Kirken i Storbritannien, blev en Indsamling foretaget blandt disse.

Erastus Snow og hans Ledsagere ankom til København med Dampskibet »Victoria« den 14. Juni 1850 Kl. 10 Form. Br. P. O. Hansen modtog dem ved Landstigningen og ledsagede dem til et Hotel, hvor deres første Handling var at opsende en Tak til den Almægtige for hans beskyttende Haand, der havde været over dem paa deres Rejse, indvie sig til hans Tjeneste og bede ham velsigne dem i deres Arbejde i dette for dem saa fremmede Land.

Efter at have opholdt sig fem Dage i Danmark, skrev Erastus Snow et Brev til Ældste Franklin D. Richards, der præsiderede over Missionen i Storbritannien. Da dette Brev indeholder mange interessante Enkeltheder vedrørende de første Missionærers Ankomst og Erfaringer, gengiver vi her nogle Uddrag af samme:

København, den 19. Juni 1850.

Kære Broder Richards:

Det er i Dag nøjagtigt otte Maaneder siden, vi tog Afsked med vore højtelskede Familier og Brødre i de »Helliges Stad« for at vandre omkring i fremmede Lande og bringe det glade

Budskab til Folk af andre Tungemaal. Efter at have rejst over otte tusinde Mile er jeg formedelst Guds Velsignelse ankommen til mit Bestemmelsested i Sikkerhed. I disse otte Maaneder har jeg rejst længere og længere bort uden at høre et eneste Ord fra Hjemmet, men nu, da jeg er kommen til min Arbejdsmark, haaber jeg snart at blive indhentet af hjerteoplivende Nyheder fra hint »Forjættelsens Land«.

Dampskibet »Victoria«, som forlod Hull Tirsdag Morgen den 11. ds., landede os i denne berømte Stad Fredag den 14. ds. omtrent Kl. 10 Form. Det lykkedes os at faa Baggage, Bøger og Papirer gennem Toldvæsenet efter en overfladisk Undersøgelse, og Broder P. O. Hansen, der mødte os paa Skibsbroen og gjorde Tjeneste som Tolk, ledsagede os til et dansk Hotel, hvor et Værelse blev os anvist. Her nedbøjede vi os i Forening og opsendte en Taksigelse til Gud samt indviede os til hans Tjeneste i dette Land, idet vi anraabte ham om hans Beskyttelse og Velsignelser under vor Virksomhed. Da vi opdagede, at Hotellet var et Tilflugtssted for Spillere, Urostiftere og daarligt Selskab, besluttede vi at opsøge et privat Spisehus eller leje os et Værelse paa et mere afsondret Sted. Vi tilbragte derfor det meste af Eftermiddagen med at vandre omkring i Staden og dens Omegn for at gøre Opdagelser. Vi besøgte adskillige Familier i den Hensigt at blive bekendt med Folkets Følelser, og vi saá paa flere Værelser, men fandt intet Sted, hvor »Arken syntes at kunne hvile«. Jeg vil her bemærke, at Br. Hansen, der blev nægtet en Faders Modtagelse og kun hemmeligt kunde tale med sin Stifmoder, havde opholdt sig hos en fjern Slægtning, der ogsaa var venlig sindet mod os, men ikke havde et Værelse, vi kunde afbenytte.

Efter en for mit Vedkommende søvnlos Nat lykkedes det os den følgende Dag at finde et godt og bekvemt mobleret Værelse til 7 Rigsdaler om Maaneden og faa vor Kost hos Familien for 3 Rigsdaler om Ugen hver. . . . (Br. Snow omtaler nu nærmere Familien Malling, hos hvem de boede, og beretter om Overværelsen af Baptistpræsten Monsters Forsam-

ling Søndagen den 16. Juni. Hr. Mønster aflagde Missionærerne et Besøg den næste Dag og blev meget interesseret i deres Budskab. Om Tirsdagen besøgte Ældsterné Snow og Dykes de Forenede Staters Gesandt.)

Den nye Konstitution eller Danmarks Grundlov, som blev proklameret den 5. Juni 1849, lover fuldstændig Religionsfrihed; men de Rettigheder og Privilegier, der skal tilstaaes de afvigende religiøse Samfund, vil senere blive nærmere bestemt af Rigsdagen, som allerede nu er sammentraadt. For Bilæggelsen af Danmarks indre Stridigheder er der ligesaa daarlige Udsigter som nogensinde før. Slesvig-Holsten forbliver ubøjelig, og de danske Tropper samler sig ved Grænsen.

Erastus Snow.

Den ovennævnte P. C. Mønster, der fra først af havde stillet sig meget venlig sindet og interesseret, skuffede imidlertid Brødrenes Forventninger, idet han forhærdede sit Hjerte imod Sandheden og gjorde derefter alt muligt for at modarbejde deres Indflydelse. Hans Modstand forhindrede imidlertid ikke et stort Antal af hans Samfunds bedste Medlemmer fra at slutte sig til de Sidste-Dages Hellige.

Den første Daabshandling i Danmark under guddommelig Myndighed blev udført den 12. August 1850 af Erastus Snow, der døbte 15 Personer, alle Medlemmer af Hr. Mønsters Menighed, otte Mænd og syv Kvinder, i Øresund, en Fjerdingsvej Nord for København. De nydøbte fik Haandspaalæggelse i Peter Beckstrøms Hus i Store Kongensgade den 14. August. Ugen efter blev 15 andre døbt af Ældste Dykes. De første Born blev velsignet den 18. August, nemlig Br. Hans Larsens tre Døtre paa Kristianshavn, hvor Handlingen udførtes i Br. Larsens Hjem. Samme Aften blev fire døbt, og i de følgende Uger blev der forrettet Daab næsten daglig.

Saaledes blev altsaa Evangeliets Dør aabnet for det danske Folk, thi Herren havde forberedt dette Arbejde og kaldet sine Tjenere dertil, da Tiden var rede. Aaret i Forvejen var Enevældet afløst af en parlamentarisk Regeringsform, en ny

Grundlov var vedtaget og underskrevet af Kongen, og den Modtagelse, som Evangeliet fik, tyder noksom paa, at Jordbunden var rede og Folket modtageligt for Sandheden. Mange sluttede sig til Kirken, og blandt disse blev nogle kaldet til at være behjælpelige med at forkynde Ordet. Den første Ordination til Præstedømmet fandt Sted den 25. August, idet Knud H. Bruun blev ordineret til Præst og en anden Broder til Lærer.

I Begyndelsen af September aflagde Brødrene Besøg hos Kirke- og Undervisningsministeren og begyndte en Brevveksling med ham og med Københavns Magistrat angaaende Hensigten med deres Mission til Danmark og bad om Tilladelse til at prædike Evangeliet overalt i Riget. Myndighederne forlangte en kort Fremstilling af deres Tro og Kirkens Organisation, hvilket straks blev dem tilstillet tilligemed en engelsk Mormons Bog. Kultusministeren fortalte Brødrene, at de kunde holde Forsamlinger i København, men bemærkede, at de muligvis vilde faa Besvær med Politiet paa Grund af de Rygter, der var i Omløb angaaende »Mormonerne«.

Den 15. September blev den første Gren af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige oprettet under en Forsamling afholdt i en lejet Sal i Vingaardsstræde. Den talte omtrent 50 Medlemmer, og Geo. P. Dykes blev beskikket som Forstander med Johan B. Førster som Skriver. Ved denne Tid var man kommet saa vidt, at man kunde afholde regelmæssige Møder i et lejet Lokale i Lille Kongensgade 85 i Baghuset. Der blev holdt to Møder om Søndagen og et Onsdag Aften. I samme Maaned udkom Erastus Snøws bekendte Skrift »En Sandheds Røst«, der endnu under Titlen »Sandhedsrøsten« benyttes i den danske Mission. Det blev trykt af F. E. Bording, der hele Tiden siden har trykt de fleste af Kirkens Bøger og Skrifter udgivne i Danmark.

Ved et Raadsmøde afholdt den 24. September blev Ældste Dykes kaldet til at bringe Evangeliet til Aalborg og Ældste Forsgren, der var bleven udvist fra Sverige, fordi han »forstyrrede den offentlige Fred ved at prædike i Pakhuse og

under aaben Himmel for flere Hundrede Mennesker«, blev indsat som Forstander for Menigheden i København. Br. Dykes ankom til Aalborg den 10. Oktober. Han begyndte straks at prædike, og den 27. samme Maaned blev de første 8 Personer døbt i Aalborg, og den 25. November blev Aalborg Gren organiseret med 23 Medlemmer, og H. P. Hansen, en lokal Broder, blev ordineret til Præst og indsat som Forstander. Ældste Dykes giver i et Brev dateret den 29. November 1850 følgende interessante Oplysninger om sin Ankomst til Aalborg:

». . . Straks efter, at jeg var kommen i Land, søgte jeg efter et Logi, men da jeg kun havde faa Midler, maatte jeg indrette mig derefter og lejede derfor ét simpelt Værelse for 24 Skilling om Ugen. I dette Værelse sov jeg paa — jeg véd ikke, hvad jeg skal kalde det — men om Morgenen fandtes der en Mængde løs Halm paa Gulvet, og en Masse Spindelvæv gjorde Tjeneste som Vinduesgardiner og havde siddet der siden Sommeren. Glasset var saa snavset, at det var umuligt for nogen at se ind ude fra. Et saadant Hjem havde jeg at sove i, og min Mad var i Forhold dertil. I de første to Uger købte jeg Middagsmand hver Dag, men det var sjældent, at jeg fik Frokost eller Aftensmad. Paa denne Maade begyndte jeg at lægge Grundvolden, haaber jeg, til et stort og godt Arbejde i dette Land. Siden den Tid er mine Omstændigheder imidlertid blevne bedre, thi jeg har nu lejet et godt Hus til at prædike i, og det er saa stort, at der ved Siden af Forsamlingslokalet findes en god Beboelseslejlighed for en lille Familie. Jeg har mit eget Værelse, men spiser hos Familien. . . .«

I Oktober Maaned aflagde Br. Snow et Besøg i England og kom tilbage med Midler nok til at lade Mormons Bog trykke. Oversættelsen af denne var hovedsagelig foretaget af Ældste P. O. Hansen, og Manuskriptet blev nu revideret og gjort rede for Trykning, og den 22. Maj 1851 var den færdig fra Pressen i en Udgave paa 3000 Eksemplarer.

Evangeliet vedblev at gøre god Fremgang i København og Aalborg, og den 21. November 1850 kunde Erastus Snow

skrive: »De, som har modtaget Evangeliet, vokse i Naade og Evangeliets Gaver og Velsignelser. Vi har nu en rummelig Sal til vore offentlige Forsamlinger, hvilke er godt besøgte. Ligeledes har vi Bedeforsamlinger i tre forskellige Dele af Byen. Der er betydelig Bevægelse her angaaende os, lidt mere end vi ønsker, og en Bande lovlose Urostiftere har i den senere Tid forstyrret vore Aftenforsamlinger, og jeg frygter for, at vi maa ophøre med dem for en Tid.«

Som her antydet modte Evangeliet ogsaa Modstand. Alle Slags lognagtige Historier og Beskyldninger blev cirkulerede mod de Hellige, hvilket havde til Følge, at Forfølgelser af alle Slags fandt Sted. I Aalborg forbød Borgmesteren deres Møder, i Hals blev Ældste Dykes overfaldet og havde nær mistet Livet, i Roskilde blev Brødrene angrebne og mishandlede saa slemt, at Møderne maatte aflyses, da Politiet nægtede dem Beskyttelse.

Men man vedblev at prædike, døbe og afholde Møder og at trykke og omdele Skrifter og Bøger. Den 16.—18. August 1851 blev den første Konference afholdt. Der var da over 300 Medlemmer af Kirken, deraf 17 paa Bornholm, hvor der nu blev organiseret en Gren, ligesom Københavns og Aalborg Gren blev delt.

Den 1. Oktober 1851 begyndte »Skandinaviens Stjerne« at udgaa. Den var først et Maanedsskrift, men fra anden Aargangs Begyndelse udkom den to Gange maanedlig.

I Februar 1852, lige for Præsident Snøvs forestaaende Hjemrejse, blev en Konference afholdt i København. Ved denne Tid var der ca. 600 Medlemmer af Kirken i Danmark. Erastus Snow forlod Danmark den 4. Marts 1852 for at rejse til sit Hjem i Dalene. Nogle Dage før hans Afrejse havde de Hellige arrangeret en Afskedsfest i Hotel du Nord's store Sal, ved hvilken over 300 Personer var til Stede. Der var Fællesspisning med Taler, Sange o. s. v., og en højtidelig Stemning herskede.

ERASTUS SNOW, NORDENS APOSTEL.

Erastus Snow blev født den 9. November 1818 i St. Johnsbury, Staten Vermont i de Forenede Stater. Moderen, der var en gudfrygtig Kvinde og tilhørte et Metodistsamfund, opdrog sine Børn under religios Paavirkning, og saaledes blev Erastus i en meget tidlig Alder interesseret i Religion. I 1832 kom Orson Pratt og Luke Johnson til St. Johnsbury. De var Missionærer fra de Sidste-Dages Hellige, og de begyndte straks at prædike om det gengivne Evangelium. Den 14-aarige Erastus troede deres Vidnesbyrd og blev den 3. Februar 1833 indlemmet i Kirken ved Daab, og knapt halvandet Aar efter blev han ordineret til Lærer og begyndte at virke i Missionens Tjeneste. Den 16. August 1835 blev han ordineret til Ældste og rejste den følgende November til Kirtland, Ohio, hvor Kirkens Hovedkvarter den Gang var, og her mødte han, i December Maaned, for første Gang Profeten Joseph Smith.

Det følgende Foraar modtog han sine Begavelser i Herrens Hus, blev samtidig ordineret til en af de Halvfjerds og modtog sin patriarkalske Velsignelse under Patriarken Joseph Smith den Ældres Hænder. Broder Snow foretog nu en Missionsrejse til Pensylvanien, og i 8½ Maaned rejste han 1600 eng. Mile, prædikede 220 Gange og døbte 50 Personer samt organiserede flere Grene af Kirken.

De følgende Aar er rige paa Begivenheder, og Br. Snow havde Lejlighed til at vise, hvad han var — en nidkær og selvopofrende Stridsmand for Herrens Sag. Han udførte flere Missioner og arbejdede ihærdigt for Udbredelsen af Evangeliets Lærdomme. Og nu oprandt den forfærdelige Trængselsperiode, der repræsenteres af de Helliges nødtvungne Udvandring fra Kirtland, Ohio, Opbyggelsen af Nauvoo og de bitre Forfølgelser, Lidelser og uretfærdige Behandling, som Kirkens Medlemmer maatte udstaa, var en haard Prøve for alle dem, der holdt fast ved Troen. I 1839 var han fængslet sammen med Profeten og andre Brødre, og da han havde



faaet sin Frihed, hjalp han til at faa de andre ud af Fængslet. Han flyttede nu med sin Familie til Commerce, hvor de Hel- lige havde begyndt at samle sig, og hvor der hurtigt opbyg- gedes en blomstrende Stad — Nauvoo.

Efter at have grundlagt et lille Hjem og kæmpet en haard

Kamp med Koldfeberen, der hærgede Befolkningen og angreb ham og hans Familie, som den efterlod afkræftede og paa bar Bund, drog han dog næste Aar ud paa en længere Missionsrejse til Syd- og Øststaterne. I de følgende 3 Aar var han ude paa Missionsrejser det meste af Tiden, og efter at have opholdt sig i Nauvoo i Vinteren 1843—44 blev han ved Foraarskonferencen kaldet til en ny Mission i Østen. Den 30. April sagde han Farvel til sin Familie og Profeten Joseph Smith, som han ved denne Lejlighed saá for sidste Gang, thi den følgende Juli blev denne myrdet i Chartage Fængsel.

Ældste Snow var i Salem, Mass., da Efterretningen om Profetens Død kom. Han rejste straks hjem og fandt Folket dybt nedbojet i Sorg over det skete og udsat for Forfølgelser af alle Slags. Templet, der var under Opførelse, blev saa vidt færdigt i Løbet af 1845, at de hellige Handlinger kunde udføres deri, og i hvilke Ældste Snow tog Del i Forening med de Tolv og andre Brødre.

I 1846 besluttede Kirkens Ledere at forlade Nauvoo, og man gik straks i Gang med Forberedelserne til Udvandringen mod Vest, der begyndte om Foraaret 1846. Erastus Snow sagde Farvel til sin Familie og drog med det første Pionerselskab under Præs. Brigham Youngs Ledelse ud for at finde et nyt Hjem i Bjergenes Dale. Erastus Snow og Orson Pratt var de første Mormoner, der betraadte Saltsødalens Jord, idet de ankom forud for det øvrige Selskab den 21. Juli 1847. Lidt over en Maaned efter rejste han den lange Vej tilbage til Winter Quarters for at hente sin Familie. Da han gensaa denne den 31. Oktober, havde de i 6 Uger ikke smagt Brød og var, til lige med mange af de Hellige, i den yderste Nød paa Grund af Forfølgelser og Folks Haardhertethed. Næste Aar i September Maaned ankom han til Saltsøstaden med sin Familie, og den 12. Februar 1849 blev han ordineret til en af de tolv Apostle. Ved Efteraarskonferencen i Oktober samme Aar blev han kaldet til at aabne Evangeliets Dør i de skandinaviske Lande.

Tillige med et større Selskab Brødre, der var kaldet til forskellige Missioner, forlod han Hjemmet den 19. Oktober, og om hans Ankomst til Danmark og hvorledes han udførte sit Hverv og hvad Resultat det havde henvises til Artiklen »Missionen aabnes i Danmark«.

Efter næsten 2 Aars Ophold i Danmark forlod han København den 1. Marts 1852 og ankom til sit Hjem i Utah den 20. August, idet han gjorde et Ophold i England. Kort efter sin Hjemkomst blev han igen kaldet til forskellige kirkelige Hverv og Missioner til Staterne og til at lede Koloniseringsforetagender især i det sydlige Utah. I 1873 besøgte han igen Skandinavien, og efter sin Tilbagekomst anvendte han Resten af sit Liv til Rejser omkring blandt de Hellige, der havde nedsat sig som Nybyggere i Syd-Utah, Arizona, Ny Mexiko og Colorado.

Efter et virksomt og sjældent indholdsrigt Liv, opfyldt af store Begivenheder og kronet med mange Velsignelser, døde han i sit Hjem i Saltøstaden den 27. Maj 1888, næsten 70 Aar gammel. Hans Levnedbeskrivelse i »L. D. S. Biographical Encyclopedia« slutter med følgende Karakteristik:

»Apostel Erastus Snow var gudfrygtig og menneskekærlig, en Mand med et tiltalende Ydre og kraftig bygget. Lig alle store Mænd havde han sine Ejendommeligheder. Han var meget dybtænkende og til Tider saa optaget af alvorlige Tanker, at han tilsyneladende hverken hørte eller saá, hvad der foregik omkring ham. Naar et Spørgsmaal blev stillet ham, besvarede han det sommetider ikke for næste Dag eller maaske senere. Ofte kunde nogen mene, at han ikke havde hørt Spørgsmaalet, men der kom næsten altid et Svar før eller senere. Han var en hæderlig Mand, en god Ægtefælle og kærlig Fader, en vis Raadgiver og Kolonisateur, en stor Statsmand, og i Ordets fulde Betydning en virkelig Jesu Kristi Apostel. Hans Navn og hans Gerning vil leve for evigt blandt de Sidste-Dages Hellige, der elskede og agtede ham som deres Ven og Raadgiver.«

LYKKEN.

En af de menneskelige Fejlslutninger, der ogsaa har sin gode Side, er den Tro, at vi trænger til noget mere end det, vi har, for at være lykkelige. Det er denne Uro, denne Sogen efter det mest lykkebringende, der gør os bekendt med, hvad Lykke er.

Lykke er Pligtens Belønning. Pligt er Virksomhed. Skildpadden er maaske tilfreds, men ingen tænker paa at kalde den for Typen paa en lykkelig Skabning. Men den kvidrende Fugl, der hopper fra Gren til Gren, betegner vi sommetider som lykkelig. Vi kan forbinde den rislende Bæk med Begrebet Lykke, men aldrig den stillestaaende Vandpyt.

Den, der gaar ud paa Jagt efter Lykke, vil næppe finde den. Den er ikke i sig selv et Jagtudbytte. Den kommer som Løn for Ydelser. Ejheller kan Lykken, naar den erholdes, gøre Mennesker gode; det er det gode, der gør Mennesker lykkelige. Vi er tilfredse, fordi vi er lykkelige, ikke lykkelige, fordi vi er tilfredse. Lykke er i sig selv ligesaa farveløs, som en Lysstraale. For at erkende og værdsætte den, maa den brydes, ligesom en Prisme bryder Solens Lys. Det mest ørkesløse og efterhaanden det mest elendige Liv er et, der kun søger Adspredelser og Fornøjelser. Fornøjelser har deres Plads i Livet, men de kan ikke bringe Lykke.

Lykke er en saa ubevidst Del af det rigtigt travle Liv, at vi som oftest ikke faar Øje paa den, før den er gaaet. Man hører sjældent: »Dette er en lykkelig Tid«, men ofte »Det var en lykkelig Tid«. Vi er mere tilbøjelige til at erindre Lykken end til at værdsætte den, medens vi har den. Den, der er i Stand til at paaskønne Lykken, naar han har den i dens fuldeste Udstrækning, er baade klog og virksom.

Det lykkelige Liv er ikke sammensat af Negativer, men af Positiver. Det er ikke en Følge af Velstand, og Penge kan ikke købe det. Lykke er Pligtens Gagekonvolut.

Den, der stræber mest efter at gøre andre lykkelige, finder selv den største Lykke.

Kun ved at overvinde Vanskeligheder, ved at triumfere gennem Skuffelser og Nederlag, ved at betale ondt med godt, lærer vi Lykken at kende. Uden den bidende Frost vilde vi aldrig lære at skatte Sommersolens livgivende Varme.

RACE-SELVMORD.

(*J. M. Sjødahl* i »Juvenile Instructor«.)

Lad mig her henføre til blot én Ting, der efter min Opfattelse meget tydeligt tilkendegiver, at Mennesket, i Mangel af guddommelig Vejledning, søger sin egen Ødelæggelse, Legeme og Aand.

For kort Tid siden blev en international Konference afholdt i McAlpin Hotellet i New York, ved hvilken Lejlighed »Fødsels Kontrol« blev diskuteret. For nogle faa Aar siden kunde en saadan Sammenkomst ikke have været afholdt uden Protest fra Kirke og Presse. Nu blev den baade holdt og dens Forhandlinger refereret vidt og bredt.

Talsmændene for »Race-Selv mord« hævder, at det burde være Statens Pligt at føre Kontrol med Guds Børns Indtrædelse i Verden og begrænse Antallet til de bedst skikkede i fysisk Henseende, ligesom man gør med Køer og Svin. De fremsætter mange Begrundelser for denne Anskuelse, men især denne, at Jorden om faa Aar vil blive for lille til Menneskeslægten, hvis Tilvæksten vedblivende foregaar efter samme Maalestok som nu. Dr. Bland, en engelsk Delegeret til Race-Selv mords Konferencen, fremhævede, at »Fødevarerforsyningen allerede nu er utilstrækkelig til, at alle de 1750 Millioner menneskelige Væsener kan faa ordentlig Ernæring. Om 60 Aar vil de for Tilværelsen kæmpende Massers Antal være fordoblet. Hvorledes skal de saa opholde Livet?«

Dette kan for mange lyde ganske overbevisende, men det er ikke desto mindre en Vildfarelse. Menneskehedens Tilvækst beløber sig ikke til 100 pCt. i 60 Aar. Men selv om den gjorde,

hvad saa? Af det nuværende Befolkningsantal i Verden findes de 80 pCt. i Europa og Asien, medens Afrika kun har 7 pCt. og Sydamerika $3\frac{1}{2}$ pCt. Antropografer har for nyligt udregnet, at Jordan under dens nuværende Forhold vilde være stor nok til 8 à 16 Milliarder Mennesker. Under nuværende Forhold! Ja, men hvor mange under andre og mere gunstige Forhold? Der er rigelig Plads til Udbredelse. Har vi ikke i vort eget Land set en øde Ørken, som ansaas for at være ubeboelig, blive forvandlet til en frugtbar og tæt befolket Stat?

Vor Jord er temmelig stor. De Forenede Stater alene har et Areal stort nok til at forsyne enhver levende Mand, Kvinde og Barn med over en Acre Land. Det har været sagt, at hele den menneskelige Familie kunde holde en Familiesammenkomst indenfor Staten Utahs Grænser og alle have rigelig Plads.

Da vor himmelske Fader planlagde denne Jord, gjorde han den stor nok til alle dem, der skulde bo paa den. Der er ogsaa nok af Livets Fornødenheder for alle, dersom Rigdomme i Jorden, Vandet og Luften blev samlet og udnyttet paa rette Maade, saaledes som de vil blive. Der vil være Plads til utalte Millioner endnu, naar Menneskenes Børn ophører med deres Strid, deres ødelæggende Konkurrence og i Stedet adlyder Samdrægtighedens Lov, hvilken er Evangeliets Lov. Denne Lov har endnu ikke været anvendt i større Udstrækning eller i Evangeliets Aand. Men den vil blive det, og da vil der være rigelig Plads til alle.

Men det, som bør overvejes, er, at vor Civilisation er kommen saa meget paa Afveje, at »vise« Mænd og Kvinder aabenlyst forsvarer Overtrædelsen af Guds første hellige Lov: »Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden«, og vil have os til at tro, at Guds Lov maa tilsidesættes for at gøre det muligt for nogle faa at leve paa Jorden i Velvære.

DØDSFALD.

Pauline Hansen, f. Christensen, døde i København den 10. Maj 1925, 81 Aar gl. Hun blev Medlem af Kirken den 25. Januar 1865.

Sidsel Hoffman, f. Hansen, døde i København i de Gamles By den 24. Maj 1925. Hun blev født den 28. August 1849 og døbt den 28. November 1903. Begravelsen fandt Sted den 29. Maj paa Bispebjerg Kirkegaard. Konf. Præs. Julius Bruun talte ved Baaren, og Ældste Louis Hansen indviede Graven.

STRØTANKER.

At elske, gør glad og lykkelig; at hade og være opfyldt af Vrede, gør ulykkelig. Den værste Fjende, et Menneske har, er Egenkærligheden, thi den odelægger og forgifter Tilværelsen og gør Mennesket til Træl. Lær derfor Børnene fra deres tidligste Alder at tænke paa andet end deres eget kære jeg.

Jeg ønsker dig fnysende Fjender,
thi har du af dem en Flok —
jeg taler om Ting, som jeg kender —
da kommer Vennerne nok.

Det er forst, naar du ikke arbejder for Betaling, at du i fuldeste Maal bliver betalt for dit Arbejde.

Vi véd aldrig, hvor langt eller hvor dybt vore Ord vil gaa eller falde. De kan flyve hurtigt til fjerne Egne eller blot bore sig ned i et Hjerte lige ved os, slaa Rod der og vokse op til noget virkeligt og betydningsfuldt. Det betaler sig godt at tage Vare paa sin Mund.

Slette Mennesker adlyde af Frygt, gode Mennesker af Kærlighed.

SE, EN HELLIG ENGEL FLYVER.

(Mel.: See, the mighty Angel flying.)

Songs of Zion, Nr. 43.

Og jeg saa en anden Engel flyve midt oppe
under Himmelen, som havde et evigt Evan-
gelium at forkynde for dem, der bo paa Jor-
den, og for alle Folkeslag og Stammer og
Tungemaal og Folk. Aab. 14: 6.

Se, en hellig Engel flyver;
Se, han nærmer sig vor Jord,
For at bringe Frelsens Budskab,
Og udsaá den Herres Ord.

Lyt, o lyt, I Jordens Slægter;
Riv Jer løs fra Syndens Magt.
Tag imod det Bud fra Himlen;
Gør med Gud i Daaben Pagt.

Snart er Naadens Time omme
Og til Dom I gives hen;
O, før Trængslens Dage komme
Søg til Gud og bliv hans Ven.

Da, naar Nød og Farer truer,
Og de Onde skal forgaa,
Du med Israels frelste Skarer
Vil i Fred i Zion bo.

J. S. H.

INDHOLD:

Missionen aabnes i Danmark 177	Race-Selv mord	189
Erastus Snow, Nordens	Dødsfald	191
Apostel	Strøtanker	191
Lykken	Se, en hellig Engel flyver .	192

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).